

2.3. Wykaz oraz charakterystyka projektowanych roślin wraz z wskazówkami do pielęgnacji

NR	NAZWA ŁACIŃSKA	NAZWA POLSKA	OPIS ROŚLINY + pielęgnacja	ILOŚĆ SZT.	UWAGI
1	<i>Clematis 'Blue Angel'</i>	Powojnik 'Błękitny Anioł'	 <p>(C) Agnieszka Żukowska (APZ)</p> <p>Clematis 'Błękitny Anioł' to pnącze średnio silnie rosnące, osiąga 3-4 metry wysokości. Tworzy trójlistkowe, zielone, sezonowe liście. Ogonki liściowe mają zdolność do owijania się wokół podpór, dzięki czemu roślina szybko wspina się po słupka, kratkach lub innych konstrukcjach wspierających. Duże, pojedyncze, niebieskie kwiaty pojawiają się na pędach jednorocznych od połowy czerwca do końca lipca, mają około 12 cm średnicy. Są zbudowane z 6 szerokich, jasnoniebieskich działek kielicha z biegnącym przez środek jaśniejszym pasem, o lekko pomarszczonej teksturze i karbowanych brzegach. W centrum kwiatu znajduje się skupisko żółtozielonych pylników zawieszonych na białych nitkach. Kwitnienie jest bardzo obfite i długotrwałe. Głównkowate owocostany są dekoracyjne, choć nie tak puszyste, jak u powojników z Grupy Tangutica. Powojnik 'Błękitny Anioł' nie jest odmianą trudną w uprawie. Znajduje się na liście powojników dla początkujących amatorów tej grupy roślin, publikowanej przez Międzynarodowe Towarzystwo Powojnikowe. Najlepiej rośnie na glebach żyznych, próchnicznych, wilgotnych, ale zdrenowanych i przepuszczalnych, o odczynie od lekko kwaśnego do lekko zasadowego. Jeśli gleba w miejscu, gdzie planujemy posadzić pnącze jest uboga, warto ją użyźnić, zaś gleby zwięzłe, gliniaste należy koniecznie rozluźnić. Rośliny najlepiej sadzić na wystawie południowej, chociaż mogą rosnąć również w półcieniu, w odległości co najmniej 30 cm od murów lub około metra od większych roślin, stanowiących ich naturalną podporę do wspinania. Odmiana odporna na mróz. W przypadku wystąpienia choroby zwanej uwiędem, wszystkie zamierające pędy należy wyciąć tuż przy ziemi i spalić. Jeśli zaś na młodych przyrostach pojawiają się kolonie mszyc, wystarczy opryskać je jednym z wielu dostępnych w sklepach ogrodniczych środków do zwalczania tych szkodników. Ponieważ pnącze zakwita na pędach jednorocznych, wymaga corocznego, silnego cięcia polegającego na usunięciu wczesną wiosną wszystkich starych pędów nad 2-3 parą pąków, najczęściej na wysokości 30-50 cm od ziemi.</p>	8	-sadzonka pnąca na podporę
2	<i>Hedera helix</i>	Bluszcz pospolity	 <p>Zimozielone pnącze. Osiąga 20-30 m (0,5-1 m rocznie). Wspina się przy pomocy korzeni przybyszowych. Liście skórzaste, ciemnozielone, zimozielone. Nie lubi gleb suchych i kwaśnych. Najlepiej rośnie w cieniu lub półcieniu. Może przemarzać. Polecane do obsadzania: ścian, ogrodzeń, pni dużych drzew oraz jako roślina okrywowa. Podlewanie regularne, lecz niezbyt obfite. Bluszcz lubi wilgotne powietrze, zwłaszcza gdy rośnie w słonecznym miejscu. Roślina bardzo dobrze znosi cięcie. Najlepiej przycinać bluszcz wiosną i w drugiej połowie lata.</p>	8	-sadzonka pnąca na podporę, możliwość zastosowania odmiany

2.3. Wykaz oraz charakterystyka projektowanych roślin wraz z wskazówkami do pielęgnacji

NR	NAZWA ŁACIŃSKA	NAZWA POLSKA	OPIS ROŚLINY + pielęgnacja	ILOŚĆ SZT.	UWAGI
3	<i>Pennisetum alopecuroides</i> 'Hameln'	Rozplenica japońska odm. 'Hameln'	 <p>Kępkowa trawa bylinowa. Stara odmiana 'Hameln' ma bardziej zwartą budowę niż gatunek – wysokość kępy liści wynosi 50-75 cm, a w czasie kwitnienia trawa dorasta do 75-100 cm. Ponadto wcześniej kwitnie – od końca lipca. Puszyste kwiatostany, które przypominają wąskie szczotki do butelek, „wystzelują jak fontanna” z gęstej kępy liści. Są początkowo zielonkawobiałe, później różowawe, a wreszcie szarobrunatne. Liście są wąskie (szer. do 7 mm), zielone, a jesienią przebarwiają się na pomarańczoworudo. Trawa ta preferuje stanowisko słoneczne albo tylko lekko zacienione. Najlepiej rośnie w żyznej, ale przepuszczalnej, umiarkowanie wilgotnej glebie. Wymaga ciepłych, osłoniętych miejsc i okrycia przed zimą. Obumarłe liście ścina się wczesną wiosną. Nadaje się do niewielkich ogrodów – na rabaty, obwódki – a także do pojemników tarasowych.</p>	21	sadzonka min. 2-letnia
4	<i>Sedum spectabile</i> 'Stardust'	Rozchodnik okazały 'Stardust'	 <p>Okazała bylina wyrastająca do wysokości 50 cm. Pędy grube, gęsto okryte dużymi, niebieskawozielonymi liśćmi. Kwiatostany białe, gęste, płaskie, na wierzchołkach pędów, w VIII-X. Bez specjalnych wymagań. Nadaje się na rabaty bylinowe, do ogrodu żwirowego, a także na obwódki i na kwietniki o regularnych kształtach wraz z roślinami sezonowymi. Do sadzenia pojedynczo lub 2-3 w grupie. Liczba roślin na 1 m²: 5 - 7. Rozchodnik okazały 'Stardust', posiada grube, mięsiste liście, w których gromadzi wodę, przez co dobrze radzi sobie z coraz upalniejszymi latami. Zima też nie jest straszna tej roślinie gdyż wytrzymuje ona temperaturę spadającą poniżej – 26oC, bez specjalnych zabiegów pielęgnacyjnych tj. kopczykowanie czy osłanianie ściernymi gałązkami. Roślina wybitnie nie lubi zacieniania, dlatego sadźmy ją na stanowisku w pełnym słońcu i skąpo podlewamy, nawożąc ją tylko co kilka lat. Rośliny będą odrobinę niższe, ale ładnie się wybarwią i będą miały gęstszy i bardziej zwarty pokrój.</p>	23	sadzonka
5	<i>Hydrangea paniculata</i> 'Polar Bear'	Hortensja bukietowa 'Polar Bear'	 <p>Cechą charakterystyczną hortensji 'Polar Bear' są gigantyczne kwiatostany, których rozmiar sięga nawet 40 cm! Jest nowością na Polskim rynku, a zarazem odmianą należącą do istnych gigantów pod względem wielkości kwiatostanów. W początkowej fazie rozwoju przypadającej na koniec lipca kwiatostany hortensji 'Polar Bear' mają postać spłaszczonego stożka o kremowym zabarwieniu z żółtawym wierzchołkiem. W pełni rozkwitu stają się białe, a stożek nieco się wydłuża i może osiągnąć nawet 40 cm długości, co należy do rzadkości wśród innych odmian hortensji bukietowej. Pod koniec lata kwiaty nabierają odcieni delikatnego różu. Dorasta do około 2 m wysokości, można ją uprawiać w formie drzewka (wyprowadzając pień). Wtedy tworzy ogromny bukiet kwiatostanów dając niesamowity efekt! Hortensja bukietowa lubi żyzną i stale wilgotną glebę. Dobrze radzi sobie na stanowisku słonecznym i w półcieniu. Podłoże do uprawy powinno być wilgotne, próchnicze o lekko kwaśnym odczynie. Hortensja bukietowa jest całkowicie mrozoodporna i kwitnie niezależnie od przebiegu mrozów zimą, ponieważ tworzy kwiaty na pędach jednorocznych. Dla uzyskania okazałego kwitnienia zaleca się silne przycięcie wiosną lub jesienią, kiedy krzew jest w stanie bezlistnym. Najlepiej ścinać wszystkie pędy ok 10 cm nad cięciem zeszłorocznym. Często podlewana i regularnie nawożona hortensja odwdzięczy się bujnym wzrostem i okazałym kwitnieniem</p>	6	sadzonka min. 50cm

2.3. Wykaz oraz charakterystyka projektowanych roślin wraz z wskazówkami do pielęgnacji

NR	NAZWA ŁACIŃSKA	NAZWA POLSKA	OPIS ROŚLINY + pielęgnacja	ILOŚĆ SZT.	UWAGI
6	<i>Salvia nemorosa</i>	Szałwia omszona	 <p>Średniej wysokości bylina rabatowa, wyrastająca do wysokości 80 cm. Tworzy liczne, wzniesione pędy, zakończone rozgałęzionymi, kłosowatymi kwiatostanami. Kwiaty fioletowoniebieskie. Barwne są nie tylko kwiaty, ale również przykwiatki, od IV.</p> <p>Regularne wycinanie przekwitłych kwiatostanów bardzo przedłuża kwitnienie. Gatunek ten ma wiele odmian. Najczęściej spotykane są odmiany o kwiatostanach fioletowych bądź fioletowoniebieskich, ale znane są też odmiany białe i różowe. Nie ma specjalnych wymagań. Doskonała na większe rabaty. Do sadzenia w dużych grupach po 10-20. Liczba roślin na 1 m² - 9. Unikamy mokrego podłoża. Szałwia omszona preferuje glebę umiarkowanie suchą, na której lepiej sobie radzi, ładnie zimuje, a także jest mniej narażona na choroby grzybowe np. mączniaka prawdziwego. Świeżo posadzone rośliny należy systematycznie podlewać, a starsze okazy w razie potrzeby. Mimo że szalwia omszona nie boi się suszy, to jednak podczas kwitnienia zbyt suche podłoże, może skrócić okres kwitnienia. Aby wydłużyć kwitnienie, warto na bieżąco usuwać przekwitające kwiatostany. W momencie gdy szalwia omszona kończy kwitnienie, ścinamy wszystkie kwiatostany, nawozimy i czekamy na kolejne kwitnienie jesienią. W przypadku gdy kwiatostany nie zostaną usunięte, roślina wytworzy nasiona i będzie się rozsiewać. Silne, wiosenne cięcie szalwii omszonej (blisko podłoża) spowoduje, że w okresie wegetacji, roślina będzie zwarta, obficie kwitnąca.</p>	24	sadzonka, możliwość zastosowania odmiany
7	<i>Ginkgo biloba</i> 'Tit' lub 'Menhir'	Miłorząb dwuklapowy 'Tit' lub 'Menhir'	 <p>Forma miłorzębu uznawana w gatunku za karłowatą. Rośnie w spokojnym tempie, 10-letnie okazy osiągają zwyczajowo około 1,5 m wysokości, po wielu latach uprawy mogą co najwyżej podwoić swój wzrost. Już nisko nad ziemią wytwarza liczne pędy, sztywne i wznoszące się niemal pionowo, które formują wzniosłą, gęstą choć nieregularną sylwetkę. Początkowo niezwykle smukłą z czasem nabiera jednak objętości, gdyż gałązki rozrastają się na boki i w zarysie stają się bardziej owalna. Liście rewelacyjnie wypełniają pokrój swą obfitością. Mają typowy dla gatunku wygląd – dość grube, skórzaste, na długich sztywnych ogonkach. Blaszki wachlarzowate, dwuklapowe często z płytszymi wcięciami i falowanym marginesem. Przyjmują barwę świeżej, ciemnej zieleni, a z końcem sezonu wybornie dopełniają jesiennego klimatu swym żywym, złocistożółtym odcieniem. Stanowisko – tolerancyjna względem światła, ładnie rośnie zarówno w miejscach słonecznych jak i bardziej oświetlonych, jednak dobrze jeśli są zaciszne. Gleba – nie ma szczególnych wymagań, zadowoli się przeciętnie żyznym podłożem ogrodowym. Mrozoodporność całkowita, ale młode egzemplarze w pierwszych latach uprawy zaleca się profilaktycznie okryć.</p>	5	sadzonka min. 60cm

2.3. Wykaz oraz charakterystyka projektowanych roślin wraz z wskazówkami do pielęgnacji

NR	NAZWA ŁACIŃSKA	NAZWA POLSKA	OPIS ROŚLINY + pielęgnacja	ILOŚĆ SZT.	UWAGI
8	<i>Hosta sieboldiana</i>	Funkia sina	 <p>Bujnie rosnąca bylina, o olbrzymich liściach. Tworzy kępę o średnicy 50 cm. Liście niebieskawozielone, z silnym nalotem woskowym. Kwiaty białoliliowe, w długich kwiatostanach przypominających we wczesnej fazie karczochy, VII. Wymaga gleby bardzo żyznej, próchnicznej, stale wilgotnej. Nadaje się na rabaty, nad wodę i do okrywania większych powierzchni w cieniu. Do sadzenia pojedynczo lub w niewielkich grupach, po 2-3 lub po 3-10 razem. Liczba roślin na 1 m² - 3. Nie jest rośliną zbyt wymagającą. Na jednym stanowisku może rosnąć przez kilkadziesiąt lat. A dodatkowym jej atutem w naszym chłodniejszym klimacie jest jej wytrzymałość na mróz</p>	7	sadzonka min. 2-letnia, możliwość zastosowania odmiany
9	<i>Miscanthus sinensis</i> 'Morning Light'	Miskant chiński 'Morning Light'	 <p>Miskant chiński 'Morning Light' to jedna z najbardziej malowniczych, bylinowych traw ozdobnych. Tworzy wąskie u podstawy i szerokie u góry kępy dorastające do 1,5 m wysokości. Cechą charakterystyczną tej trawy są długie, bardzo wąskie liście, niemal nitkowate na wierzchołkach, łukowato wygięte i obwiedzione kremową obwódką, z wyraźnym, srebrzystym nerwem głównym. Liście poruszają się nawet przy lekkich podmuchach wiatru. Jesienią przebarwiają się i powoli zasychają. Pozostawione na zimę zdobią ogród niemal do samej wiosny. 'Morning Light' w przeciwieństwie do innych popularnych odmian miskantów w naszym klimacie nie kwitnie. Brak kwitnienia może być w pewnych okolicznościach zaletą – roślina nie jest zbyt wysoka, jej forma pozostaje przez wiele miesięcy niezmienna ale przede wszystkim tego typu odmiany są bezpieczne dla osób uczulonych na pyłki traw – skoro nie kwitną, nie tworzą pyłku. Miskant chiński jest łatwy w uprawie, preferuje gleby żyzne, umiarkowanie wilgotne o lekko kwaśnym lub obojętnym odczynie. Utrzymywanie stałej wilgotności podłoża sprzyja bujnemu wzrostowi i tworzeniu okazałych kęp. Odmiana 'Morning Light' jest dość odporna na mróz, jedynie w najchłodniejszych rejonach kraju, na północnym wschodzie, może przemarzać i tam warto ją zabezpieczyć na zimę poprzez obsypanie podstawy rośliny korą, trocinami, suchymi liśćmi lub słomą. Wiosną trzeba kopczyki usunąć, a zeszłoroczne, zaschnięte pędy obciąć nisko przy ziemi. Wokół roślin można rozsypać kompost albo zastosować uniwersalny nawóz wieloskładnikowy. Miskant chiński wykazuje znaczną tolerancję na zanieczyszczenie gleby i powietrza oraz wysokie zasolenie podłoża. Jest przy tym trwały, przez wiele lat zachowuje ładny pokrój, i zdrowy. W odróżnieniu od wielu innych gatunków traw nie jest ekspansywny.</p>	7	sadzonka min. 2-letnia

2.3. Wykaz oraz charakterystyka projektowanych roślin wraz z wskazówkami do pielęgnacji

NR	NAZWA ŁACIŃSKA	NAZWA POLSKA	OPIS ROŚLINY + pielęgnacja	ILOŚĆ SZT.	UWAGI
10	<i>Echinacea purpurea</i> 'Magnus'	Jeżówka purpurowa 'Magnus'	 <p>Bylina o sztywnych, wyprostowanych, słabo rozgałęzionych pędach, wysokości do 60 cm czyli niższa od typowych jeżówek. Liście wąskolancetowate, całobrzegie. Pędy zakończone koszyczkami kwiatowymi większymi niż u gatunku, z kolczastym, brązowym, spiczastym środkiem. Kwiaty języczkowe prawie czystoróżowe, długie, zwisające do dołu, szersze niż u gatunku, od VIII do IX. Wymaga gleby żyznej, niezbyt suchej. Usuwanie przekwitłych koszyczków przedłuża kwitnienie. Do sadzenia na rabatach pojedynczo lub 2-3 w grupie. Liczba roślin na 1 m² - 7. Podlewanie umiarkowane. Jeżówka purpurowa nie potrzebuje obfitego nawożenia. Dobrze znosi także jego brak, ale wtedy rośliny są mniejsze. Jeżówki purpurowe wystarczy zasilić raz na 3-4 tygodnie. Można użyć dowolnego nawozu do roślin kwitnących albo rozcieńczonej gnojówki, np. z obornika krowiego.</p>	18	sadzonka, możliwość zastosowania innej odmiany np. 'Alba'
11	<i>Miscanthus sinensis</i> 'Ferner Osten'	Miskant chiński 'Ferner Osten'	 <p>Niezwykle interesująca trawa, szczególnie dekoracyjna od połowy lata. Na początku września pojawiają się czerwone kwiatostany z białymi końcówkami. Jesienią liście pięknie przebarwiają się na kolor pomarańczowo-czerwony. Miskant chiński 'Ferner Osten' rośnie w kępach i ma wysokość 1,5-1,7 m. Trawa ta nie ma szczególnych wymagań, preferuje stanowisko słoneczne i przeciętną glebę ogrodową. Miskant chiński 'Ferner Osten' nie jest podatny na atak szkodników i choroby. Warto pamiętać, że chociaż miskant jest gatunkiem szybko rosnącym to nie należy do traw inwazyjnych, które rozrastają się w niekontrolowany sposób. Jego kłocza są krótkie, dlatego przez długie lata miskant rozrasta się w postaci zwartej kępy, która co roku silniej się zagęszcza. W pierwszych dwóch latach po posadzeniu najlepiej okryć miskanty przed zimą przysypując nasadę pędów warstwą kory. Zeszlizowane liście należy ścinać wiosną gdy miną groźne mrozy. Kiedy kępa dostatecznie się rozrośnie miskant wytrzyma zimę bez okrycia.</p>	7	sadzonka min. 2-letnia
12	<i>Euonymus alatus</i> 'Compactus'	Trzmielina oskrzydłona 'Compactus'	 <p>Krzew o zaokrąglonym kształcie, zwarty i wolno rosnący, do wys. 1 m. Pędy z czterema szerokimi listewkami korkowymi. Liście jesienią przebarwiają się fantastycznie, w różnych odcieniach czerwieni. Kwiaty niepozorne, owoce oryginalne, ok. 8 mm, na długich szypułkach z pomarańczową osnówką. Toleruje wszystkie żyzne, uprawne gleby ogrodowe. Polecany do małych, przydomowych ogrodów. Dobrze reaguje na cięcie, zatem sprawdza się w formie żywopłotu. W uprawie trzmieliny oskrzydłonej można ograniczyć się do sezonowego cięcia pielęgnacyjnego oraz nawożenia nawozem wieloskładnikowym na początku sezonu wegetacyjnego.</p>	4	wys. min. 50cm; wykorzystanie istniejącej sztuki już rosnącej na rabacie (uformowanie)

2.3. Wykaz oraz charakterystyka projektowanych roślin wraz z wskazówkami do pielęgnacji

NR	NAZWA ŁACIŃSKA	NAZWA POLSKA	OPIS ROŚLINY + pielęgnacja	ILOŚĆ SZT.	UWAGI
13	<i>Calamagrostis acutiflora</i> 'Karl Foerster'	Trzcinnik ostrokwiatowy 'Karl Foerster'	 <p>Wieloletnia trawa tworzącą gęste, wolno rozrastające się kępy o średnicy do 60 cm. W czasie kwitnienia rośliny mogą osiągać do 1,8 m wysokości. Bylina o zwartym pokroju i sztywnych, wzniesionych żdźbłach. Dekoracyjna dzięki rozpięchłym, delikatnym, początkowo czerwobrazowawym, później beżowożółtym, wiechowatym kwiatostanom oraz błyszczącym liściom. Wąskie, zielone liście łukowato wyginają się do ziemi. Błyszki liściowe mają od 40 do 90 cm długości. Kwitnienie trwa od VI do VIII. Trzcinnik bardzo dobrze rośnie na stanowiskach słonecznych, ale znosi również słabe zacienienie. Wymaga żyznej, próchnicznej i dobrze zdrenowanej gleby. Jest odporny na mróz. Łatwo rozmnożyć go przez podział roślin wiosną lub jesienią. Ze względu na trwałe kwiatostany długo zachowuje walory ozdobne (także zimą), dlatego jest polecany do sadzenia na rabatach. Zaschnięte kwiatostany warto pozostawić na zimę, dlatego zaleca się nisko ścinać zaschnięte żdźbła wiosną podczas wykonywania porządków na rabatach. Co 2-3 lata można podsypać trawę kompostem, a gdy słabo rośnie - wykopać i odmłodzić poprzez podział kępy.</p>	9	sadzonka min. 2 letnia
14	<i>Buxus sempervirens</i>	Bukszpan wiecznzielony	 <p>Bukszpan wiecznzielony (<i>Buxus sempervirens</i>), znany też jako gryszpan czy gryczpan, to gęsty krzew liściasty z rodziny bukszpanowatych (<i>Buxaceae</i>), który występuje naturalnie na obszarach zachodniej i południowej Europy. Jest jedną z najbardziej lubianych roślin przeznaczonych do formowania. Ten wolno rosnący krzew (lub drzewo) i dorasta w zależności od odmiany od 2 do 5 metrów (czasem nawet do 8-10!). Jego pędy są na początku zielone i szarzej stając się z czasem szarobrazowe. Liście, które są główną ozdobą rośliny, są zimozielone, małe, eliptyczne, błyszczące i usytuowane na pędzie nakrzyżlegle. Kwiaty bukszpanów są niepozorne, małe, żółtawe i bezpłatkowe. Ich zapach jest delikatny i przyjemny. Pojawiają się na roślinie w kątach liści, w marcu i kwietniu. Bukszpany mają małe wymagania co do gleby (w środowisku naturalnym spotyka się je na ziemiach kamienistych i gliniastych). Najlepiej jednak będą się czuć na glebach żyznych, bogatych w wapń i przepuszczalnych. Nie lubią mocnych susz, dlatego powinniśmy je od czasu do czasu podlewać, szczególnie latem. Bukszpany nie są mrozoodporne. Należy je sadzić w miejscach osłoniętych przed wiatrami. Szczególnie młode krzewy mogą w naszym klimacie przemarzać i powinny być dokładnie okrywane na zimę. Rośliny te świetnie znoszą cięcie i formowanie. Dobrze się zagęszczają, gdy dwukrotnie podczas sezonu wegetacyjnego skróci się ich pędy o 1/3 długości: pierwsze cięcie powinno nastąpić na początku wiosny, w marcu, a drugie w połowie lata.</p>	7 (w tym 5 szt. istniejących h)	min. 40cm; krzewy formowane na różnicowane kule; wykorzystanie i przesadzenie istniejących krzewów z donic bet. oraz sąsiedniej rabaty (5 szt.);

2.3. Wykaz oraz charakterystyka projektowanych roślin wraz z wskazówkami do pielęgnacji

NR	NAZWA ŁACIŃSKA	NAZWA POLSKA	OPIS ROŚLINY + pielęgnacja	ILOŚĆ SZT.	UWAGI
15	<i>Pinus mugo 'Kobold'</i>	Sosna górska 'Kobold'	 <p>Sosna górska 'Kobold' - odmiana kosodrzewiny o płaskokulistym kształcie i powolnym wzroście. Pokrój zwarty, gęsty. Dziesięcioletnie rośliny dorastają do 0,6 m wys. i 0,8 m szer. Roczne przyrosty 5-10 cm. Igły zielone, proste, skupione po dwie. Wymaga stanowiska słonecznego. Nie ma wymagań w stosunku do gleby. Roślina odporna na niskie temperatury i suszę. Kosodrzewina jest ekstremalnie odporna na suszę. Podlewania (oszczędnego) wymagają tylko kosodrzewiny posadzone w pojemnikach. Kosodrzewina nie potrzebuje żadnej ochrony przed mrozem. Kosodrzewina nie wymaga cięcia co roku. Przycina się ją wtedy, gdy trzeba ograniczyć jej wysokość lub szerokość. Wiosną można też uciąć połowę młodych przyrostów, zanim rozwiną się igły. To powoduje, że kosodrzewina jest bardziej zwarta i niższa. Latem można wykonać cięcie korygujące, np. obciąć pojedyncze, przeszkadzające gałązki. Kosodrzewina toleruje obcinanie pojedynczych gałązek nawet zimą, np. na świąteczne stroiki. Kosodrzewina rzadko choruje. W maju bywa atakowana przez ochojnika sosnowego (gatunek mszyc) oraz zwójkę sosnoweczkę (gąsienice). Pędy ze szkodnikami trzeba obcinać i usuwać poza ogród.</p>	6	sadzonki min. 30cm, sadzone pomiędzy innymi sosnami
16	<i>Pinus mugo 'Benjamin'</i>	Sosna górska 'Benjamin'	 <p>Sosna górska 'Benjamin' - klasyczna odmiana kosodrzewiny o kulistym kształcie i małych rozmiarach. Od innych podobnych karłowatych odmian odróżnia się nieproporcjonalnie długimi igłami. Pokrój bardzo zwarty, regularny, kulisty. Piętnastoletnie rośliny dorastają do 0,6 wysokości i 0,8 m szerokości. Roczne przyrosty 2-3 cm. Igły podwójne, żywozielone, proste, promieniście ułożone, tworzą gęsto przylegające do siebie rozetki z jasnym pączkiem pośrodku. Gatunek w pełni mrozoodporny, światłolubny i niewybredny w stosunku do gleby. Do wykorzystania w ogrodach skalnych i na wrzosowiskach oraz w pojemnikach. Ładnie wygląda na rabatach w kompozycjach z innymi iglakami. Bywa oferowany w handlu zaszczipiony na niewysokim pniu, w atrakcyjnej formie miniaturowego drzewka. Kosodrzewina jest ekstremalnie odporna na suszę. Podlewania (oszczędnego) wymagają tylko kosodrzewiny posadzone w pojemnikach. Kosodrzewina nie potrzebuje żadnej ochrony przed mrozem. Kosodrzewina nie wymaga cięcia co roku. Przycina się ją wtedy, gdy trzeba ograniczyć jej wysokość lub szerokość. Wiosną można też uciąć połowę młodych przyrostów, zanim rozwiną się igły. To powoduje, że kosodrzewina jest bardziej zwarta i niższa. Latem można wykonać cięcie korygujące, np. obciąć pojedyncze, przeszkadzające gałązki. Kosodrzewina toleruje obcinanie pojedynczych gałązek nawet zimą, np. na świąteczne stroiki. Kosodrzewina rzadko choruje. W maju bywa atakowana przez ochojnika sosnowego (gatunek mszyc) oraz zwójkę sosnoweczkę (gąsienice). Pędy ze szkodnikami trzeba obcinać i usuwać poza ogród.</p>	6	sadzonki min. 40cm, sadzone pomiędzy innymi sosnami

2.3. Wykaz oraz charakterystyka projektowanych roślin wraz z wskazówkami do pielęgnacji

NR	NAZWA ŁACIŃSKA	NAZWA POLSKA	OPIS ROŚLINY + pielęgnacja	ILOŚĆ SZT.	UWAGI
17	<i>Pinus mugo 'Mops'</i>	Sosna kosodrzewina 'Mops'	 <p>Mops -popularna odmiana kosodrzewiny o bardzo zwartym, regularnym, kulistym pokroju. Rośnie stosunkowo powoli. Roczne przyrosty 5-6 cm. Po 10 latach osiąga średnicę 0,7 m średnicy. Po wielu latach dorasta do 1,5-2 m wysokości i staje się krzewem mniej regularnym i rzadziej ugałęzionym. Igły podwójne, gęste, długości 2-4 cm, ciemnozielone, ułożone na gałązkach promieniście. Wymaga stanowiska słonecznego. Krzew niewybredny w stosunku do gleby. Dobrze rośnie zarówno w podłożu piaszczystym, jak i w próchnicznym, lekko kwaśnym lub obojętnym. W pełni mrozoodporny, odporny na suszę. Do sadzenia w ogrodach przydomowych. Dobrze się prezentuje na rabatach w kompozycjach z innymi iglakami. Bywa oferowany w handlu zaszczerpiiony na niewysokim pniu, w atrakcyjnej formie piennej. Takie miniaturowe drzewko doskonale sprawdza się w pojemnikach ustawianych na balkonach i tarasach. Kosodrzewina jest ekstremalnie odporna na suszę. Podlewanie (oszczędne) wymagają tylko kosodrzewiny posadzone w pojemnikach. Kosodrzewina nie potrzebuje żadnej ochrony przed mrozem. Kosodrzewina nie wymaga cięcia co roku. Przycina się ją wtedy, gdy trzeba ograniczyć jej wysokość lub szerokość. Wiosną można też uciąć połowę młodych przyrostów, zanim rozwiną się igły. To powoduje, że kosodrzewina jest bardziej zwarta i niższa. Latem można wykonać cięcie korygujące, np. obciąć pojedyncze, przeszkadzające gałązki. Kosodrzewina toleruje obcinanie pojedynczych gałązek nawet zimą, np. na świąteczne stroiki. Kosodrzewina rzadko choruje. W maju bywa atakowana przez ochojnika sosnowego (gatunek mszyc) oraz zwójkę sosnoweczkę (gąsienice). Pędy ze szkodnikami trzeba obcinać i usuwać poza ogród.</p>	6	sadzonki min. 40cm, sadzone pomiędzy innymi sosnami

2.3. Wykaz oraz charakterystyka projektowanych roślin wraz z wskazówkami do pielęgnacji

NR	NAZWA ŁACIŃSKA	NAZWA POLSKA	OPIS ROŚLINY + pielęgnacja	ILOŚĆ SZT.	UWAGI
18	<i>Pinus mugo</i> ver. <i>Pumilio</i>	Sosna kosodrzewina var. 'Pumilio'	 <p>Sosna górska var. pumilio jest formą karłowatą o rozłożystym, krzaczastym i niemal płozącym pokroju. Jej pędy wzniesione są do góry i osiągają wysokość około 1 m, natomiast gałęzie trzymają się bliżej ziemi, rozrastając się na szerokość nawet do 3 m. Sosna górska var. pumilio rośnie wolno i ma dość krótkie, klujące, ciemnozielone igły, wyrastające parami ułożonymi na pędach w nieregularne okółki. Jesienią na krzewie pojawiają się też niewielkie, początkowo niebieskobordowe, później brązowe szyszki, które stanowią dodatkowy element dekoracyjny rośliny. Pinus mugo pumilio to odmiana wyjątkowo odporna na niesprzyjające warunki. Nie ma żadnych szczególnych oczekiwań w stosunku do podłoża i dobrze rośnie na większości typowych gleb ogrodowych. Dobrze znosi niskie temperatury, wiatr, przejściową suszę i zanieczyszczenie powietrza, ale oczekuje słonecznego stanowiska uprawy. Kosodrzewina jest ekstremalnie odporna na suszę. Podlewania (oszczędnego) wymagają tylko kosodrzewiny posadzone w pojemnikach. Kosodrzewina nie potrzebuje żadnej ochrony przed mrozem. Kosodrzewina nie wymaga cięcia co roku. Przycina się ją wtedy, gdy trzeba ograniczyć jej wysokość lub szerokość. Wiosną można też uciąć połowę młodych przyrostów, zanim rozwiną się igły. To powoduje, że kosodrzewina jest bardziej zwarta i niższa. Latem można wykonać cięcie korygujące, np. obciąć pojedyncze, przeszkadzające gałązki. Kosodrzewina toleruje obcinanie pojedynczych gałązek nawet zimą, np. na świąteczne stroiki. Kosodrzewina rzadko choruje. W maju bywa atakowana przez ochojnika sosnowego (gatunek mszyc) oraz zwójkę sosnoweczkę (gąsienice). Pędy ze szkodnikami trzeba obcinać i usuwać poza ogród.</p>	6	sadzonki min. 40cm, sadzone pomiędzy innymi sosnami
19	<i>Euonymus fortunei</i> 'Emerald Gaiety'	Trzmielina Fortune'a 'Emerald Gaiety'	 <p>Zimozielony, płozący krzew, ze ścielącymi się pędami. Na otwartym terenie osiąga wys. 0,25 m. Liście zielone, otoczone białym marginesem. Toleruje stanowisko od słonecznego do pełnego cienia oraz wszystkie próchniczne gleby ogrodowe. Może rosnąć pod koronami dużych drzew. Tworzy zwarte dywany. W osłoniętych miejscach może wspinać się na drzewa, ściany, kamienie do ok. 2 m wys. Dobrze zimuje, zwłaszcza gdy płoząca po ziemi jest w całości przykryta śniegiem. Gdy się wspina, może się zdarzyć, że te części, które wystawały ponad śnieg, w ostre zimy przemarzną. Na szczęście trzmielina bardzo dobrze odbija i za kilka lat wróci do pierwotnej wielkości. Dobrze znosi zanieczyszczenia powietrza, dlatego z powodzeniem może być sadzona w przydomowych przedogródkach biegnących wzdłuż drogi.</p>	40	sadzonka min. 2-letnia, sadzone pomiędzy krzewami kosodrzewiny dla stworzenia zwartej okrywy

2.3. Wykaz oraz charakterystyka projektowanych roślin wraz z wskazówkami do pielęgnacji

NR	NAZWA ŁACIŃSKA	NAZWA POLSKA	OPIS ROŚLINY + pielęgnacja	ILOŚĆ SZT.	UWAGI
20	<i>Nepeta x faassenii</i>	Kocimiętka Faassena	 <p>Kocimiętka Faassena (<i>Nepeta faassenii</i>) to roślina wieloletnia należąca do rodziny jasnotowatych (Lamiaceae). W środowisku naturalnym nie występuje – jest bowiem gatunkiem botanicznym powstałym z krzyżówki kocimiętek Mussina oraz nepetella. Zwykle dorasta do 50cm wysokości. Wytwarza srebrnozielone, sercowate liście. Kwiaty zebrane w nibyokółka są lejkowate i dwuwargowe. Kwitnie od maja do października. Barwa kwiatów jest niebieskofioletowa. Cała roślina (a w szczególności liście) wytwarza intensywny aromat. Jak wskazuje nazwa – kocimiętka przyciąga koty. Zdarza się jednak, że zwierzęta w ogóle nie reagują na jej zapach. Uprawa kocimiętki Faassena. Kocimiętka najlepiej rośnie na słonecznym stanowisku i w żyznym, przepuszczalnym podłożu. Dobrze znosi krótkotrwałe susze, jednak w czasie długotrwałe utrzymującej się bezdeszczowej pogody wymaga podlewania. Można ją rozmnażać przez wysiew nasion, dzielenie starszych okazów lub sadzonki wierzchołkowe sadzone wiosną. Wyższe odmiany mogą wymagać podpór. Roślinę po pierwszym kwitnieniu warto przyciąć – wtedy zakwitnie ponownie. Natomiast uszczykiwanie pędów wpływa pozytywnie na krzewienie. Do dokarmiania poleca się stosować nawozy organiczne i wolnodziałające.</p>	10	sadzonka, możliwość zastosowania odmiany, do posadzenia w donicach

2.3. Wykaz oraz charakterystyka projektowanych roślin wraz z wskazówkami do pielęgnacji

NR	NAZWA ŁACIŃSKA	NAZWA POLSKA	OPIS ROŚLINY + pielęgnacja	ILOŚĆ SZT.	UWAGI
21	<i>Lavandula angustifolia</i>	Lawenda wąskolistna	 <p>W naszych warunkach klimatycznych jest to zimozielona krzewinka lub krzew o półkulistym pokroju, dorasta do 60 cm wysokości. Pędy są krótkie, wzniesione, silnie rozgałęzione, w przekroju czterokanciaste, pokryte gęsto wąskimi listkami. Liście są równowąskie, mają od 2 do 4 cm długości i 0,5 cm szerokości oraz podwinięte brzegi, przez co przypominają igły. Liście są ułożone na pędach nakrzyślegle i utrzymują się przez zimę. Z obu stron pokrywa je gruba warstwa kutneru. Kwiaty są drobne, rurkowate, fioletowoniebieskie, zebrane w kłosy wyniesione ponad liście na cienkich, zielonych łodyżkach. Rośliny kwitną od końca czerwca do połowy sierpnia. W tym czasie wabią liczne owady zapylające, pszczoły, trzmiele, kolorowe motyle. Nocą kwiaty są odwiedzane przez ćmy. Wszystkie części rośliny zawierają silnie pachnące olejki eteryczne. Aby je uwolnić wystarczy lekko rozetrzeć liść lub kwiatostan. Podczas kwitnienia w upalne letnie dni olejki same się uwalniają, roztaczając wokół roślin przyjemny zapach. Po kwitnieniu należy przyciąć suche kwiatostany. Można je związać w pęczki i wykorzystać jako aromatyczną ozdobę mieszkania. Lawenda jest rośliną niezupełnie odporną na mróz, ale za to doskonale znosi suszę i jest niewybredna w stosunku do gleby. Najlepiej rośnie na glebach wapiennych, przepuszczalnych, w miejscach ciepłych, słonecznych, osłoniętych od wiatru zwłaszcza w okresie zimy. Na wschodzie i w centrum kraju zaleca się okrywanie roślin stroiszem. Zimowa ochrona polega przede wszystkim na zabezpieczeniu liści przed nadmiernym nasłonecznieniem i wiatrem, powodującym wysychanie roślin. Wiosną rośliny należy nisko przyciąć, usuwając wszystkie przemarznięte fragmenty. Coroczne, regularne cięcie zapewnia utrzymanie kompaktowego pokroju. Takie rośliny nie ulegają uszkodzeniu na skutek silnych opadów śniegu lub deszczu. Lawenda najpiękniej prezentuje się sadzona w dużych grupach po kilka, kilkanaście sztuk. W ten sposób w czasie kwitnienia tworzy wyraziste, niebieskie plamy. Świetnie rośnie w ogrodach skalnych, ziołowych, w towarzystwie niewysokich bylin. Doskonale komponuje się z niskimi różami i bukszpanem. Uprawiana w donicach na słonecznych parapetach, balkonach lub tarasach jest źródłem wspaniałego zapachu, a jej kwiaty i liście można w niewielkich ilościach wykorzystywać w kuchni przy tworzeniu różnego rodzaju potraw.</p>	15	sadzonka min. 30cm, do posadzenia w donicach

2.3. Wykaz oraz charakterystyka projektowanych roślin wraz z wskazówkami do pielęgnacji

NR	NAZWA ŁACIŃSKA	NAZWA POLSKA	OPIS ROŚLINY + pielęgnacja	ILOŚĆ SZT.	UWAGI
22	<i>Prunus laurocerasus</i> 'Otto Luyken'	Laurowiśnia wschodnia 'Otto Luyken'	 <p>Zimozielony, gęsty krzew, o pędach wznoszących się ukośnie ku górze. Rośnie powoli do 1 m wys. Liście nie opadające, błyszczące, ciemnozielone, przypominające liście laurowe. Kwiaty białe, w sterczących wiechach, V. Najlepiej rośnie w półcieniu lub w cieniu, także w sąsiedztwie wysokich drzew, ale w miejscu osłoniętym od wiatru. Preferuje gleby próchniczne, średnio kwaśne do alkalicznych. Od maja do czerwca roślina przystrojona jest pachnącymi, białymi kwiatami, zebranymi w grona, które efektownie kontrastują z ciemnymi liśćmi. Ta odmiana jest bardziej wytrzymała na mrozy od pozostałych laurowiśni. Polecana do ogrodów przydomowych, oraz na formowane żywopłoty, ponieważ świetnie znosi cięcie. Lubi gleby żyzne, wilgotne i przepuszczalne. Stanowisko półcieniste jak i cieniste, zaciszne i najlepiej osłonięte od wiatru. Jest odporna na zanieczyszczenia powietrza. Jest wytrzymała na mroz, jednak podczas mroźniejszych zim może przemarzać, nie należy jej jednak wtedy usuwać - wystarczy przyciąć przy samej ziemi, a szybko wypuści nowe pędy.</p>	4	sadzonka min. 40cm, do posadzenia w donicach
23	<i>Bodiszek kantabryjski</i>	Geranium x cantabrigense	 <p>Bodiszek kantabryjski rozrasta się dzięki podziemnym, krótkim rozłogom w okazałe kępy o szerokości około 50-60cm. Liście okrągławe w zarysie, o średnicy około 10cm, charakterystycznie klapowane, odziomkowe, na długich, gęsto owłosionych ogonkach, z połyskiem na wierzchniej stronie. Wyróżniają się charakterystycznym aromatem. Dekoracyjne przez cały rok, szczególnie ozdobne jesienią, kiedy przebarwiają się na barwy od żółtej do czerwonej. Dorastają do wysokości 20cm. Pędy kwiatostanowe gęsto owłosione, zgrubiałe w węzłach, rozgałęziają się ponad powierzchnią liści, tworząc kilkunastokwiatowe wierzchołki o wysokości do 30 cm. Kwiaty o różnych odcieniach różu lub bieli (w zależności od odmiany), o średnicy około 2,5-3cm, pojawiają się od czerwca do września. Bodiszek kantabryjski najlepiej rośnie w słońcu lub półcieniu. Nie jest specjalnie wymagające co do podłoża. Ma średnie wymagania wilgotnościowe, ale znosi okresowe susze. Roślina odporna na mroz. Doskonale wyglądają zarówno na rabatach, jak i pod drzewami lub krzewami liściastymi. Świetnie nadaje się też do zadarniania, nawet dużych powierzchni. Oraz, ze względu na stosunkowo dużą odporność na suszę – również do ogrodów zwirowych i do obsadzania dachów. Bodiszki są bardzo trwałe i łatwe w pielęgnacji. Dobrze rosną na przeciętnych, niezbyt ciężkich glebach, zarówno w miejscach nasłonecznionych jak i półcienistych. Zwykle bez problemu znoszą suszę. Zwracajmy jednak uwagę na to, żeby nie sadzić bodiszków w miejscach mokrych – to jedyny typ gleb, których nie lubią.</p>	4	sadzonka, możliwość zastosowania odmiany, do posadzenia w donicach

2.3. Wykaz oraz charakterystyka projektowanych roślin wraz z wskazówkami do pielęgnacji

NR	NAZWA ŁACIŃSKA	NAZWA POLSKA	OPIS ROŚLINY + pielęgnacja	ILOŚĆ SZT.	UWAGI
24	<i>Sedum spectabilis</i> 'Brillant'	Rozchodnik okazały 'Brillant'	 <p>Okazała bylina wyrastająca do wysokości 50 cm. Pędy grube, gęsto okryte dużymi, niebieskawozielonymi liśćmi. Kwiatostany jaskraworóżowe, gęste, płaskie, na wierzchołkach pędów, w VIII-X. Bez specjalnych wymagań. Nadaje się na rabaty bylinowe, do ogrodu żwirowego, a także na obwódki i na kwietniki o regularnych kształtach wraz z roślinami sezonowymi. Do sadzenia pojedynczo lub 2-3 w grupie. Liczba roślin na 1 m²: 5 - 7. Rozchodniki to super proste w uprawie rośliny - wystarczy zapewnić im pełne słońce i lekkie podłoże, a odwdzięczą się doskonałą kondycją. Przekwitłe kwiatostany usuwany dopiero na przełomie marca i kwietnia, by zrobić miejsce dla nowych pędów wyrastających z ziemi.</p>	4	sadzonka, do posadzenia w donicach
25	<i>Allium giganteum</i>	Czosnek olbrzymi	 <p>Wysoka bylina cebulowa o dekoracyjnych, kulistych kwiatostanach stanowiących oryginalną ozdobę ogrodu. Liście tego gatunku są gładkie, równowąskie, niebieskozielone, do 5 cm szerokości. Pęd kwiatostanowy sztywny, wyprostowany, dorastający do 2 m wysokości, zakończony kulistym, gęstym baldachem średnicy 10-12 cm. Kwiatostany purpurowofioletowe, złożone z drobnych pojedynczych kwiatów. Kwitnie na przełomie maja i czerwca. Łukowato wygięte liście zaczynają zasychać już w trakcie kwitnienia, dlatego czosnki ozdobne najlepiej sadzić w towarzystwie bylin, które szybko zasłonią zanikające liście. Gatunek o średnich lub nawet małych wymaganiach uprawowych. Najlepiej rośnie w miejscach słonecznych, ciepłych i osłoniętych, na glebie lekkiej, przepuszczalnej, wapiennej i stale umiarkowanej wilgotnej. Zimą wymaga lekkiego okrycia. Wrażliwy na nadmiar wilgoci w podłożu. W wilgotne lata duże cebule tego gatunku mogą zgniwać. Roślina polecana na rabaty. Najlepiej wygląda sadzona w grupach, ale można ją także sadzić pojedynczo. Doskonale nadaje się do uprawy na kwiat cięty i na suche bukiety. Cebule nie wymagają corocznego wykopywania, jednak po kilku latach zaleca się ich wykopanie i wymianę gleby lub przesadzenie cebul w inne miejsce. Cebulki czosnku olbrzymiego sadi się do gruntu jesienią (najlepiej we wrześniu). Aby rozmnażać czosnek olbrzymi należy najpóźniej w trzecim roku po posadzeniu wykopać cebule i odłączyć od nich cebulki przybyszowe. Cebule czosnku olbrzymiego wykopujemy latem po uschnięciu liści, oczyszczamy i przechowujemy w chłodnym i suchym miejscu, by na jesieni (wrzesień–październik) ponownie posadzić je do gruntu na głębokość około 20 cm. Po 2-3 latach powinniśmy się spodziewać pierwszego kwitnienia z cebul przybyszowych. Po przekwitnięciu czosnku olbrzymiego należy usunąć kwiatostany, aby nie dopuścić do zawiązania nasion co w konsekwencji prowadzi do osłabienia cebuli. Wadą czosnku olbrzymiego jest szybkie zamieranie liści latem, gdy przypada okres pełni kwitnienia. Rozwiązaniem może być posadzenie czosnku olbrzymiego w kompozycji z roślinami zasłaniającymi jego obumierające liście, np. kostrzewą, santoliną cyprysikowatą, szalwią lekarską czy nachylkiem okółkowym.</p>	70	cebulka - do wyboru kolory: purpurowofioletowe, białe; sadzić pomiędzy trawami ozdobnymi po 2-3szt.;

2.3. Wykaz oraz charakterystyka projektowanych roślin wraz z wskazówkami do pielęgnacji

NR	NAZWA ŁACIŃSKA	NAZWA POLSKA	OPIS ROŚLINY + pielęgnacja	ILOŚĆ SZT.	UWAGI
26	<i>Muscari Mill.</i>	Szafirek	 <p>Niewielka roślina cebulowa z rodziny hiacyntowatych. Kwiaty w kształcie kulki, w gęstych gronach o długości ok. 8 cm są intensywnie szafirowe (stąd nazwa). Liście koloru zielonego, zgięte w rynienkę. Cebule o wydłużonym kształcie i obwodzie do 10 cm, pokryte są jasnoszarą łuską. Szafirek armeński może rosnąć na większości stanowisk. Najlepsza jest dla niego gleba żyzna, próchnicza, piaszczysto-gliniasta, lekko wilgotna, stanowisko słoneczne lub półcień. Kwitnie od kwietnia do czerwca (zaleca się usuwać przekwitłe kwiaty, aby nie dopuścić do wytworzenia się nasion, co bardzo osłabia roślinę). Roślinę rozmnaża się z nasion lub cebulek przybyszowych. Cebulki sadi się na jesieni – we wrześniu lub październiku, na głębokość 5-10 cm. Szafirek armeński pięknie prezentuje się w grupie (np. na trawniku). Jest to znakomita roślina do ogrodów skalnych, na obwódki, trawniki, rabaty oraz do sadzenia pod krzewami ozdobnymi. Nadaje się także na kwiat cięty (bardzo długo utrzymuje ładny wygląd wazonie).</p>	112	cebulka, sadzić w grupkach po 8-12 szt., głównie na obrzeżach rabat;
27	<i>Galanthus nivalis</i>	Przebiśnieg (Śnieżyczka)	 <p>Przebiśnieg znany jest pod wieloma nazwami, z których najpopularniejszymi są: przebiśnieg zwyczajny, przebiśnieg pospolity, gładysz pospolity, gładyszek, śnieguła, śniegułka, śnieżyczka. Nazwa łacińska pochodzi od słów gala - mleko oraz anthos - kwiat. Przebiśniegi są jednymi z najwcześniej zakwitających roślin cebulowych, a ich kwiaty często wyrastają spod śniegu. Kwitną od lutego do kwietnia. Kwiaty przebiśniegów są pachnące, mają charakterystyczną budowę. Sześć działek kielicha - trzy zewnętrzne, eliptyczne, śnieżnobiałe, na szczycie zaokrąglone oraz trzy wewnętrzne, krótsze, na szczycie wycięte, z zieloną plamką. Płatki korony reagują na zmianę temperatury - zamykają się na noc i przy niekorzystnych warunkach atmosferycznych. Przebiśniegi rosną dziko oraz są uprawiane jako rośliny ozdobne. Są chętnie sadzone w ogrodach pod koronami drzew i krzewów, tworząc gęste i rozległe dywany kwiatów. Przebiśnieg lubi żyzne, wilgotne i bardzo wilgotne gleby brunatne właściwe. Preferowane stanowisko powinno być półcieniste oraz chłodne. Cebule przebiśniegów sadzimy we wrześniu. Cebulki powinny być oddalone od siebie co kilka centymetrów. Rośliny są w pełni mrozoodporne.</p>	60	cebulka, sadzić w grupkach po 5-8 szt.

2.3. Wykaz oraz charakterystyka projektowanych roślin wraz z wskazówkami do pielęgnacji

NR	NAZWA ŁACIŃSKA	NAZWA POLSKA	OPIS ROŚLINY + pielęgnacja	ILOŚĆ SZT.	UWAGI
28	<i>Crocus L.</i>	Krokus wiosenny	 <p>Krokus wiosenny to wieloletnia, ozdobna, a także przyprawowa roślina bulwiasta. Kwiaty pojawiają się wiosną, ukazując się niekiedy spod warstwy śniegu. Wyrastają, podobnie jak wąskie liście, z młodych bulw przybyszowych. Większość odmian ma kwiaty w różnych odcieniach fioletu, ale występują też odmiany żółte (np. 'Golden Yellow') oraz wielokolorowe: 'Pickwick' (wąskie fioletowe kreseczki na białym tle) i 'King of the Striped' (ciemne kreseczki na tle lila). Krokusy występują naturalnie na łąkach górskich. W ogrodach najlepiej sadzić je na trawniku, pod rozłożystymi drzewami liściastymi, gdzie wczesną wiosną dociera jeszcze wystarczająca ilość światła. Takie warunki rozwoju są dla krokusów najbardziej sprzyjające. Krokusy pozostają zazwyczaj w tym samym miejscu przez kilka sezonów, po kwitnieniu trudno bowiem zlokalizować bulwy w obrębie trawnika. Nie można ich więc wykopać i ponownie posadzić jesienią. Sadzenie krokusów przeprowadza się jesienią - od września do października. Krokusy lubią stanowiska słoneczne, gleby próchnicze, łatwo się nagrzewające i wilgotne. Bez obawy możemy je sadzić na miejscach odkrytych i narażonych na wiatr. Cebule krokusów umieszczamy na głębokości od 6 do 10 cm. Rośliny najlepiej prezentują się w kępach. W jednej kępie może być od kilku do kilkunastu cebulek. Glebę w której umieściliśmy cebule warto przykryć cienką warstwą ściółki z torfu lub kory. Poza ogólnymi korzyściami jakie daje ściółkowanie gleby, dzięki temu zabiegowi wiosną krokusy zakwitną nieco szybciej.</p>	60	cebulka, do wyboru kolory: białe, fioletowe, liliowe - sadzić w grupkach po 5-8 szt. w wolnych przestrzeniach pomiędzy krzewami
29	<i>Colchicum autumnale</i>	Zimowit jesienny	 <p>Zimowit jesienny jest rośliną cebulową. Sylwetką bardzo przypomina znanego wszystkim krokusa. Podstawową różnicę stanowi okres kwitnienia, gdyż zimowit wypuszcza kwiaty wczesną jesienią, kiedy to staje się bardzo dekoracyjny. Jest to roślina silnie trująca, o czym należy pamiętać przed jej posadzeniem (może stanowić niebezpieczeństwo dla dzieci lub zwierząt domowych). Częścią leczniczą są bulwy, które po zebraniu wiosną kroi się na plasterki i suszy. Zimowit jesienny ma działanie przeciwbólowe i przeciwzapalne. Na terenie Polski występuje na podgórskich łąkach oraz w południowo-zachodniej części kraju, w ogrodach stosowany jest jako roślina rabatowa. Na rynku pojawiają się nowe odmiany zimowitów – obecnie można dostać egzemplarze białe, różowe lub purpurowe. Sadzenie bulw zimowita powinno zaś się przeprowadzić na około miesiąc przed terminem kwitnięcia, czyli najlepiej w sierpniu. Bulwy zimowitów kupujemy zatem jak najwcześniej, gdy tylko w sklepach ogrodniczych pojawi się jesienna oferta kwiatów cebulowych, a z ich sadzeniem nie zwlekajmy. Bulwy zimowitów są owalne, pokryte suchą, brązową łuską, dość duże. Sadzi się je na głębokości równej trzykrotności średnicy cebuli, co zazwyczaj wypada na głębokości kilkunastu centymetrów. Nawożenie przeprowadza się w okresie rozwoju liści, czyli wiosną. Najlepiej wybrać nawóz wieloskładnikowy, uniwersalny lub naturalnego pochodzenia kompost. Zimowity najlepiej prezentują się posadzone w grupach. Rozstawa pomiędzy bulwami powinna wynosić od kilkunastu do maksymalnie 20 cm. Najlepiej rośliny te sadzić na tle trawnika, na obrzeżu rabaty, na skalniaku lub wśród krzewów płozących. Ładnie prezentują się pomiędzy kępami traw ozdobnych.</p>	60	cebulka (bulwa)- sadzić w grupkach po 5-8 szt. w wolnych przestrzeniach między krzewami

2.3. Wykaz oraz charakterystyka projektowanych roślin wraz z wskazówkami do pielęgnacji

NR	NAZWA ŁACIŃSKA	NAZWA POLSKA	OPIS ROŚLINY + pielęgnacja	ILOŚĆ SZT.	UWAGI
30	<i>Hycinthus</i>	Hiacynt	 <p>Hiacynt to popularna roślina cebulowa ceniona za pachnące, dzwonkowate kwiaty w kolorze białym, żółtym, pomarańczowym, łososiowym, różowym, czerwonym, fioletowym lub niebieskim. Kwitnienie występuje w okresie od kwietnia do maja i trwa ok. 2 tygodni. Liście są równowąskie. Roślina ma niewielkie wymagania w stosunku do gleby (nie może być ona jednak kwaśna i bardzo wilgotna). Preferuje podłoże żyzne o odczynie obojętnym oraz stanowisko słoneczne lub półcieniste i zaciszne. Hiacynty można sadzić na rabatach (także jako obwódki rabat). Są łatwe w uprawie. Cebule wysadza się do gruntu we wrześniu na głębokość kilkunastu centymetrów (piętka powinna być skierowana ku dołowi). Pod koniec czerwca należy je wykopać, osuszyć i przechowywać w suchym, ciemnym, chłodnym miejscu.</p>	42	cebulka - do wyboru kolory: białe, łososiowe, niebieskie, różowe, - sadzić w grupkach po 5-6 szt. w wolnych przestrzeniach pomiędzy krzewami i trawami ozdobnymi
31	<i>Scilla cebulica</i>	Cebulica syberyjska	 <p>Cebulica syberyjska (<i>Scilla siberica</i>) to jedna z najwcześniej kwitnących roślin cebulowych. Mimo niewielkich rozmiarów (15-20 cm wysokości), może tworzyć rozległe, niebieskie dywany kwiatowe, stając się jedną z największych atrakcji ogrodu. Cebulica syberyjska zakwita wczesną wiosną (marzec-kwiecień), rozwijając na szczycie wzniesionej, ciemnej, nagiej łodyżki dość duże, częściowo zwisające główkami do dołu, dzwonkowate, kwiaty o szeroko rozłożonych płatkach. Kwiaty pojawiają się na pędach pojedynczo lub są zebrane po 2-5 w nieduże grona. Zwykle mają intensywną, lazurówoniebieską barwę i wspaniale kontrastują z soczystą zielenią wyrastających z cebuli, wąskich, sztywnych, wzniesionych liści. Rośliny pochodzą ze wschodu Europy, dlatego są dostatecznie mrozoodporne i nie wymagają zimowego okrycia. Jedynie w najchłodniejszych rejonach kraju ich stanowiska można obłożyć przed zimą warstwą torfu. Cebulice po kwitnieniu tworzą duże, pękate torebki nasienne, dlatego dają obfity samosiew i szybko się rozrastają. Jedynie w przypadku odmian ozdobnych taka forma rozmnażania nie zawsze się sprawdza, bo potomstwo może nie zachować cech odmianowych rośliny matecznej. Cebulki do rozmnażania można pozyskać z roślin uprawianych w ogrodzie, oddzielając od egzemplarza matecznego cebulki potomne przy okazji odmładzania roślin (co 4-5 lat pod koniec lata cebulice należy wykopać i posadzić w nowym miejscu).</p>	80	cebulki - możliwość zastosowania odmiany, sadzone w grupkach po 5-6 szt. w wolnych przestrzeniach pomiędzy krzewami i trawami ozdobnymi

Uwaga! Istniejące gatunki krzewów przeznaczone do dalszej pielęgnacji wymagają corocznych zabiegów takich jak cięcie formujące, korygujące, pielęgnacyjne oraz odmładzające, a także okresowe nawożenie.